

Vi er altså ikke enige i regeringens og flertallets holdning om et enten/eller. Vi synes, det er legitimt også at give det færøske folk plads og tid til en debat om, hvad det endelige mål skal være i stedet for at fremtvinge en afgørelse her og nu, om det skal være ved det ene eller det andet forhandlingsbord.

Vi kan selvfølgelig fra Kristeligt Folkepartis side tilslutte os, at aftalen af 22. december 1992 om undergrunden fastholdes. Vi ønsker den ikke genforhandlet. Det er et overstået kapitel.

Til gengæld kan vi ikke tilslutte os det forslag til vedtagelse, som regeringspartierne, Venstre, De Konservative og CD har fremsat. Vi vil undlade at stemme til dette forslag – undskyld, jeg glemte SF – idet vi altså ikke er enige i det grundlæggende valg, som regeringen og partierne her ønsker at sætte Færøerne over for.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er det hr. Jóannes Eidesgaard. Og til oplysning for deltagerne i debatten kan jeg sige, at det så naturligvis derefter er hr. Óli Breckmann, fru Kirsten Jacobsen og hr. Frank Dahlgard, og hvis der så ikke er flere, bliver det statsministeren. Men først hr. Jóannes Eidesgaard.

Jóannes Eidesgaard (FÆR):

Der er ikke noget forkert i, at man i politik sætter sig ambitiøse mål, dog er det en god regel, at målet er realistisk. Men vigtigst af alt er, at sagen vinder folkets opbakning.

Landsstyret satte sig ambitiøse mål. Først var det oprettelsen af den suveræne stat allerede i første halvdel af denne valgperiode, så var der tale om en moderat udvikling af den suveræne stat over en 12-årig periode begyndende med en folkeafstemning, som siden blev aflyst, for nu at ende med det aktuelle beslutningsforslag fra landsstyret.

Det er så populært i politik at sige, at man sætter en sag på dagsordenen, men alene det løser ikke sagen, tværtimod kræver det politisk handling.

Fra vores bibel kender vi udtrykket om at kende sin besøgstid, det, at man gør brug af en mulighed, når det rigtige tidspunkt melder sig. Det modsatte er så, at man ikke kender sin besøgstid og forspilder sin mulighed.

Endnu engang har vi en debat her i Folketinget om forholdet mellem Færøerne og Danmark, men ser vi tilbage på forløbet siden midten af 1998, må vi vel erkende, at der i den forløbne tid absolut intet er sket med hensyn til ændringer af

de forfatningsmæssige forhold mellem landene, heller ikke fra man har pisket en negativ stemning op mellem vore to folk.

Landsstyret kendte ikke sin besøgstid, og hvad sker der så nu? Jo, lige før valgkampen starter på Færøerne, melder landsstyret sin nyeste handlingsplan ud, som til syvende og sidst slet ikke er ny. Sigtet er det samme, nemlig suveræniteten, dog denne gang med hjemmestyreløven som krumtap.

Med beslutningsforslaget lægger man en plan for kommende landsstyret om overtagelse af samtlige sagsområder, bortset fra dem, der knytter sig til selve suveræniteten, og udtrykker en hensigt om at ville afvikle de økonomiske mellemværender mellem landene.

Men at drøfte overtagelse af sagsområder i henhold til hjemmestyreløven behøver vi vel ikke at bruge så meget tid på, for det er en mulighed, der har stået åben i 53 år. Vores parti fremsatte et ændringsforslag, der desværre blev forkastet, som gik ud på, at man i år overtager to sagsområder – det er realistisk at kunne klare i den afgrænsede tid, der er – og at man så overlader til det nye landsstyre at lægge planerne for den videre selvstændighedsproces. Samtidig foreslår vi en reduktion af bloktilskuddet på 107,5 mio. kr., som er det beløb, bloktilskuddet er forøget med i denne valgperiode.

Det, der måske mest af alt har kendetegnet den forløbne tid mellem landsstyret og regeringen, er den retoriske del. Man har haft utrolig svært ved at forholde sig til den praktiske del. I stedet har man fordybet sig i retorikken. Fra færøsk side er det en meget klar opfattelse blandt samtlige partier, at vi er en nation med dertil hørende selvbestemmelsesret, mens det tilsvarende danske synspunkt strengt har henholdt sig til grundloven og statsretten.

Dog bliver det gang på gang understreget, også i forslaget til vedtagelse, at det er det færøske folk alene, der træffer den endelige afgørelse, og det er essensen af hele sagen. Grundlovens bestemmelser må derfor ses som en ren formalitet.

Vi kan så forestille os den situation, at vi traf afgørelsen og meldte os ud, og at Folketinget efterfølgende modsatte sig ønsket. Hvordan ville den situation udvikle sig mellem vore to lande, og hvordan ville det internationale samfund reagere på en sådan udvikling?

Gang på gang er det blevet sagt, at det er det færøske folk, der træffer afgørelsen. Derfor kan vi vel ved en sådan anledning som denne fast-